

غزل شماره ۱۲۷

روشنی طلعتِ تو ماه ندارد

پیش تو گل، رونقِ گیاه ندارد

کوشه ابروی توست مترلِ جانم

خوشر از این کوشه، پادشاه ندارد

تا چه کند بارخِ تو دودِ دلِ من

آینه دانی که تابِ آه ندارد

شوخی ز کس نکر که پیش تو بشکفت

چشم دیده، ادب گاه ندارد

دیدم و آن چشم دل سیه که تو داری

جانب بیچ آشنا گاه ندارد

رطل گر انم ده ای مرید خرابات

شادی شیخی که خائفان ندارد

خون خور و خامش نشین که آن دل نازک

طاقت فریاد داد خواه ندارد

کو برو و آستین به خون جگر شوی

هر که در این آستانه راه ندارد

نی من تنها کشم تطاول زلفت

کیست که اوداغ آن سیاه ندارد؟

حافظ اگر سجدۀ تو کرد مکن عیب

کافر عشق ای صنم کناه ندارد

تفسیر فال

بسیار انسان خوش شانسی هستید، زیرا هر کجا که پا می‌گذارید، دیگران به احترام و admiration کنار می‌کشند؛ چرا که موفقیت شما در آنجا امری حتمی و غیرقابل انکار است. کاری را که انجام می‌دهید، به هیچ وجه از دست کسی بر نمی‌آید و این موفقیت نه تنها ناشی از تلاش‌های مستمر شماست، بلکه به خاطر ذوق و سلیقه‌ی منحصر به فرد خودتان نیز می‌باشد. اما باید بسیار هوشیار باشید؛ چرا که ممکن است در مسیر پیشرفت خود با موانع و چالش‌هایی مواجه شوید. دشمنان و افرادی که نمی‌خواهند شاهد موفقیت شما باشند، ممکن است در تلاش باشند تا شما را به انحراف بکشانند یا برنامه‌هایتان را مختل کنند. بنابراین، حفظ تمرکز بر اهداف خود و دوری از راه‌های نادرست بسیار حیاتی است.

به کوشش : [پارسی دی](#)

منبع تفسیرها: [آلامتو](#) و [سلام دنیا](#)